

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 30 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 10 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 575

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, Στ' ἄρματα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Τὸ Μεγόνιο παιδί (Συνέχειν).
ΣΑΙΣΠΗΡ, ὁ Ὀθέλλος (Συνέχεια)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΤ' ἈΡΜΑΤΑ

Φίλε Νουμά,

Τὸ ἐσώκλειστο περισσόλογο ποίημα τὸ γέννησε μιὰ πρώτη ἐντύπωση ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῆς τελευταίας ἐπι-
στρατείας· ἔξω ἀπὸ κάθε ζύγιασμα καὶ σκέψη πολι-
τική, πράγματα ποὺ δὲν πολυχωροῦνε στὸ μηχανισμό
τῆς φαντασίας μου, ἀπλοϊκῆς, μπορεῖ, σὲ πολλά. Ὅσοι
βρεθῆκανε τότε σὲ ψυχικὴ διάθεση ἀνάλογη μὲ τὴ δική
μου δὲν εἶναι ἀπίθανο τώρα νὰ συγκινηθοῦν ἀπὸ
τοὺς ἀσυγκίνητα δουλεμένους στίχους αὐτοῦς. Μὰ νο-
μίζω πὼς τώρα οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ οἱ πιστοὶ τῆς
ποιητικῆς τέχνης, δὲ θάχουνε καιρὸ νὰ κοῦνε τραγού-
δια· ἂν καὶ οἱ καιροὶ πάντα εἶναι γιὰ τὰ τραγούδια.

Μὲ ἀγάπη
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Κι' ὁ πόλεμος, ὁ κόκκινος πόλεμος εἶναι
τὸ τραγούδι ποὺ πάω τραγουδώντας
μέσ' ἀπὸ τοὺς δρόμους σου, Πολιτεία!

Whitmann

1.

Στᾶρματα! Ἐμπρός, ὀλόρθοι, φτερωμένοι!
Παρατήστε τῆς δάφνης τὰ κρεβάτια
ποὺ νὰ σηματοθετοῦνε δὲν προφτάσαν
ἀπ' τὰ κορμιά σας.

Ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ νερά ὡς τὸν κόρφο
τὸ θεσσαλονικιώτη πρὸς τὸν Αἴμο
τὸ σάλπισμα τὸ μέγα τὸ σαλπίζει.
Σαλπιχτής, βράχος.

Καὶ σὰν τὸν ἔρμος ἀντίλαλο κρυμμένο
στὰ ὀλόθαθα τοῦ σπήλιου ποὺ δὲν εἶναι
παρὰ ἀπὸ μύρια στόματα ἑνας ἰσκιος
γιὰ νὰ πληθαίνει

τὴν ξένη τὴ φωνὴ ποὺ τὴν ἀδράχνει
καὶ μᾶς τὴν ξαναρρίχνει στοιχιωμένη,
κὲγὼ εἰμ' ἀχὸς κι' ἀπ' τὴν ἔρμιά μου κράχτης:
— Ἐμπρός! Ὀλόρθοι!

Χλωροὶ τῆς ἀγγιλιάς οἱ ὀλύμπιοι κλάδοι,
χαῦνος ἀκόμα δὲ σᾶς τσάκισε ὕπνος,
λάμπουν ἀκόμα, πεινασμένου λόκου
τὰ δπλα σας μάτια.

Στὰ κούρβουλα τὰ ρόδινα σταφύλια
τὸν τρυγητὴ λαχταριστὰ προσμένουν,
γέρνουν οἱ ἑλιές τᾶσημωμένα κλώνια
στὸ ραβδοκόπι

τοῦ μαζωχτῆ ὑποταχτικά· στὰ δάση
τὰ βαλτινὰ, τὰ βελανίδια κρέμουντ'
ἔτοιμ' ἀπ' τὴς ἀδρόκορμες μητέρες
νὰ χωριστοῦνε.

Μαζωχτές, θεριστάδες, νά! Σᾶς κράζουν
τῶργοι πυροὶ, μαζώματ' ἄλλα, μαύρα.
Στὰ παιδιὰ τὰ ραβδιά καὶ τὰ καλάθια
καὶ τὴς γυναῖκες!

Τοῦ σταφυλιοῦ ἂν ὀρέγεστε τὸ αἶμα
καὶ τὸν καρπὸ τοῦ λίσφυτου ἂν ποθήτε,
γλυκά, μεστά, καιροὺς καὶ χρόνια, πλούσια
νὰ τὰ χαρήτε,

καὶ σὰ Θεοῦ σκέπη, σὰν εὐκὴ πατέρα
φουντωμένο καὶ κατοχρονισμένο
τὸν ἰσκιο τοῦ τὸ ἰδρὺ νὰ σᾶς ἀπλώνη,—
Στᾶρματα! Ὀλόρθοι!

Στὸ καλὸ, ροδομέταξα τοῦ πόθου,
τοῦ κάματου φωτιά, δροσιὰ τῆς σκόλης.
Τοῦ πολέμου ἢ Κατάρρα (Ἐμπρός! Ὀλόρθοι!)
τὸν κόσμον ὀρίζει.

2.

Τοῦ πολέμου ἢ Κατάρρα κι' ἂν ὀρίζη
τὸν κόσμον, ὁ κόσμος μοῖρα εἶναι τῶν ἀξίων
δὲν εἶν' ὄσων, ἀλόγατα ἀφρισμένα,
δέρνονται, τρέχουν